

uerbi ab eo mutati argutiam.

Cap. iiii.

Antonius Iulianus rhetor perq̄ fuit honesti: atq; amceni ingenii. Doctri-
na quoq; ista utiliore ac delectabili: ueterumq; elegantiarum cura: & me-
moria multa fuit. Ad hæc scripta omnia antiquiora tā curiosè spectabat:
aut uirtutes pensitabat: aut uitia rimabatur: ut iudicium factum esse ad amufim di-
ceres. Is Iulianus super eo entymemathe: quod est in oratiōe. M. Tulli. quam pro
Gn. Planco dixit: ita æstimauit. Sed uerba prius: de quibus iudicium ab eo factum
est: ipsa ponam. Quamq̄ dissimilis pecuniæ debitiō & gratiæ. Nam qui pecuniam di-
soluit: statim non habet: id quod reddidit. Qui autem debet: æs retinet alienū. Gra-
tiam autem & qui refert habet: & qui habet: in eo ipso quod habet: refert. Neque ego
nunc Planco desinam debere: si hoc soluero. Nec minus ei redderem uoluntate ipsa:
si hoc molestiæ non accidisset. Crispum sane inquit agmen orationis: rotundumq; ac
modulo ipso: numerorum uenustum sed quod cum uenia legendum sit: uerbi paulū
ideo immutati: ut sententiæ fides salua esset. Namq; debitiō gratiæ & pecuniæ colla-
ta: uerbum utrobq; seruare posset. Ita enim recte opposita iter sese gratiæ: pecuniæq;
debitiō uidebitur: si & pecunia quidem deberi dicatur: & gratia. Sed quid eueniat in
pecunia debita solutaue: quid contra in gratia debita redditaue debitiōis uerbo utrin-
q; seruato differatur. Cicero autem inquit: quum gratiæ pecuniæq; debitiōem dissi-
mitem esse dixisset: eiusq; sententiæ rationem redderet: uerbum debet in pecunia po-
nit: in gratia habet subiicit: pro debet. Ita enim dicit. Gratiam autem & qui refert: ha-
bet: & qui habet in eo ipso quod habet: refert. Sed id uerbum habet: cum proposita
comparatione non satis conuenit. Debitiō enim gratiæ non habitio cum pecunia cō-
fertur. Atq; ideo consequens quidem fuerat sic dicere: & qui debet in eo ipso quod de-
bet refert: quod absurdum & nimis coactum foret: si nondum redditam gratiam:
eo ipso redditam diceret: quia debetur: immutauit ergo inquit & subdit uerbum ei
uerbo: quod omiserat: finitimum: ut uideatur & sensum debitiōis collatæ non re-
liquisse: & concinnitatem sententiæ retinuisse. Ad hunc modum Iulianus enodabat:
diuudicabatq; ueterum scriptorū sententias: quas apud eum adolescētes lectitabant.

Quod Demosthenes rhetor cultu corporis atq; uestitu probris obnoxio infamiq;
mundicia fuit: quodq; itē Hortensius orator ob eiusmodi mundicias: gestūq; in agē-
do histrionicum Dionisiæ saltatriculæ cognomento compellatus est. Cap. v.

Demosthenem tradunt: & uestitu ceteroq; cultu corporis nitido uenusto: Demo-
nimisq; accurato fuisse. hinc etiam κομψη illa χλαίνισ και μαλακοί χι- sthenis
τωνισ και idest elegans illa uestis: & molles tuniculæ ab æmulis aduersa cultus
riisq; probro datum. hic etiam turpibus: indignisq; in eum uerbis non temperatum:
quum parum uir: ore quoq; polluto diceretur. Ad eundem modum Hortēsius om Hortēsi
nibus ferme oratoribus ætatis suæ: nisi. M. Tullio clarior: qui multa cum mundicia
& circumspecte compositaq; indutus: & amictus esset: manusq; eius interagendum
forent argutæ admodum & gestuosa: maledictis compellationibusq; probrosis ia-
ctatus est. multaq; in eum quasi in histrionem: in ipsis causis atq; iudiciis dicta sunt.
Sed cum. L. Torquatus sub agresti homo ingenio: & infestiuo: grauius acerbisque Torquatus
apud consilium iudicum: quum de causa Syllæ quæreretur: non iam histrionē eum
esse diceret: sed gesticulariam Dionysiamq; eum notissimæ saltatriculæ nomine ap-
pellaret. Tum uoce molli: atq; demissa Hortensius: Dionysia inquit: Dionysia ma-

B iii